

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csurgó Szabolcs Balázs jogtanácsos által képviselt felperesnek, a Dr. Lengyel István Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen távhődíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 21-én kelt 4.G.40.538/2011/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, és a Magyar Államnak külön felhívásra 857.000 (nyolcszázötvenhétezer) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... szám alatti társasházban lévő ... szám alatti üzlethelyiség megnevezésű önálló ingatlannak és a közös tulajdonból hozzá tartozó tulajdoni hányadnak 2002. november 4-től az alperes a tulajdonosa, ezt megelőzően az ingatlan a perben nem álló ... Kft. tulajdonában volt.

A felperes mint szolgáltató és a ... szám alatti társasház mint fogyasztó 2000. július 27-én általános közüzemi szerződést kötött az épület hőközponti mérés szerinti távhő ellátására, amelyben abban állapodtak meg, hogy a felperes által szolgáltatott, a hőközpontban mért távhő naptári évre fizetendő alapidíját és az

elfogyasztott hő mennyisége után fizetendő hődíjat (távhőszolgáltatási díj) az egyes épületrészek (lakások, nem lakás céljára szolgáló helyiségek) szerződés mellékletében megnevezett tulajdonosai mint díjfizetők külön-külön fizetik meg a felperesnek. A szerződés szerint az épület alapdíjszámítás alapját képező légtérfogata 16.788 légm³, a ... Kft. tulajdonában lévő épületrész légtérfogata 3.840 légm³ volt.

A felperes nem kapott tájékoztatást arról, hogy a ... Kft. tulajdonát képező épületrész időközben az alperes tulajdonába került. 2004 februárjában a felperes levélben tájékoztatta a ... Kft.-t arról, hogy az elvégzett ellenőrző légfelmérés eredménye szerint az üzlet légtérfogata 4.223 légm³-re változott, 2004. január 1-től ennek megfelelően történik a számlázás.

Az alperes vitatta a légtérfogat-mérés eredményét, egyeztetéseket folytatott a felperessel, amelyek során a felperes írásban tájékoztatta a kiválás feltételeiről. Az alperes megrendelése alapján 2005. augusztus 31-én szakvélemény, bontási terv készült az alperes tulajdonában lévő üzlethelyiségek fűtési rendszerének átalakításáról, amely azt is tartalmazta, hogy a szakvéleményhez a felperes felé mellékelni kell a társasház közös képviselőjének beleegyező nyilatkozatát, amelyben hozzájárul ahhoz, hogy a korábban igénybe vett fűtött térfogat a szakvéleményben szereplő értékkel (1.636 légm³) csökkenjen, és ennek megfelelően az egyes fogyasztók költségviselési aránya megváltozzon.

Az alperes nem kezdeményezte a tulajdonában álló épületrész társasház hozzájárulásával történő kiválását a távfűtés rendszeréből. Miután a felperes tudomást szerzett a perbeli üzlethelyiség tulajdonosának változásáról, 2005. augusztus 25-én számlát állított ki az alperes nevére a 2002. november 1-től 2004. február 29-ig terjedő időszak bruttó 4.726.144 forint összegű távhőszolgáltatási díjáról 2005. szeptember 8-i fizetési határidővel. A számlát az alperes nem fizette ki arra hivatkozással, hogy a kiszámlázott összeget az üzletet 2004 júniusáig üzemeltető ... Kft. tartozik megfizetni.

A felperes 2006. május 31-i keltezéssel, 2006. január 1-jei hatálybalépéssel új általános közüzemi szerződést kötött a társasház tulajdonosi közösségével, mint fogyasztóval az épület hőközponti méréssel történő távhőellátására; a 11. pontban a fogyasztó (a társasház) vállalta, hogy az épület légtérfogata után naptári évente fizetendő éves alapdíjat, továbbá a hőközpontban mért, elfogyasztott hőmennyiség után hődíjat fizet; a 12. pont szerint az épület alapdíjszámítás alapját képező légtérfogata 17.171 légm³; a 13. pont szerint a távhőszolgáltatás díját a díj épületrészek (hővételezési helyek) közötti szétosztása útján a díjfizetők külön-külön fizetik; a díjfizetők az egyes épületrészek (lakások, nem lakás céljára szolgáló helyiségek) a felhasználó (társasház) által a szerződés 2. számú mellékletének II. részében megjelölt tulajdonosai. A szerződés 23. pontja értelmében a távhőszolgáltató (felperes) a távhőszolgáltatás alapdíját az épületrészek légtérfogata arányában, a hődíjat a felhasználó (társasház) képviselője által a szerződés 2. számú mellékletében rögzített arányokban osztja szét a díjfizetők között; a fizetési kötelezettség teljesítésének módját, részletes szabályait és a díjfizetők adatait ugyancsak a szerződés 2. számú melléklete tartalmazta.

A 24. pont szerint a díjak szétosztási arányának megváltoztatását a felhasználó (társasház) képviselője kezdeményezheti a felperesnél, a módosított (új) arányok szerinti szétosztást a felperes a kezdeményezés benyújtását követő második hónaptól kezdődően teljesíti. A 25. pont úgy rendelkezik, hogy amennyiben a felperes a díjakat a képviselő által közölteknek megfelelően, a megjelölt díjfizetők között osztotta szét, az ezzel kapcsolatos viták rendezése kizárólag a közösség tagjai és a képviselő egymás közötti feladata. A 28. pont értelmében, amennyiben a felhasználó (társasház) olyan átalakítást végez az épületen, amely a szerződésben rögzített légtérfogatot megváltoztatja, azt előzetesen be kell jelentenie a felperesnek, az átalakításról készített tervet is be kell nyújtania részére; az átalakítás befejezésének bejelentését követően a felperes köteles ellenőrizni az átalakítást és az új légtérfogatot felméréssel megállapítani, ezt követően a felek az új légtérfogatnak megfelelően módosítják a szerződést. A 29. pont szerint a felhasználó (társasház) tudomásul veszi, hogy valamely épületrész távhőellátásának megszüntetéséhez jogszabályi előírás alapján valamennyi tulajdonostárs hozzájárulása szükséges; ez esetben a szerződés módosítására kerül sor, a távhőszolgáltató (felperes) a távhőről levált épületrész légtere után az alapidíj-számlázást megszünteti, az elszámolás alapját képező hőmennyiség hődíját a távhőellátásban maradt épületrészek (helyiségek) mindenkor díjfizetői között osztja szét a felhasználó (társasház) rendelkezésének megfelelő, a változás miatt módosított új arányok szerint. A szerződés 2. számú mellékletének II. része az alperes mint díjfizető tulajdonában lévő épületrész légtérfogatát 4.223 légm³-ben, a hődíj szétosztási arányát 17,9343 %-ban jelölte meg.

A fogyasztó (társasház) képviselőjének adatközlése alapján a felperes által a szerződés 2. számú mellékletéhez kapcsolódóan a számlázás alapjául szolgáló szétosztási arányokról kiállított tájékoztató adatközlő levelek szerint az alperes tulajdonában lévő épületrész légtérfogata 4.223 légm³ volt, a hődíj szétosztási arány 2007. február 1-től 18,0625 %-ra, 2007. augusztus 1-től 24,6354 %-ra módosult.

A felperes által a 2002 novemberétől 2006. december 30-ig terjedő időszakban felmerült távhőszolgáltatási díjtartozás megfizetése iránt indított perben a Fővárosi Bíróság 2007. december 7-én kelt 11.G.41.958/2005/18. számú ítéletével - amelyet az alperes fellebbezése folytán eljárt Fővárosi Ítéltábla 2009. szeptember 15-én 10.Gf.40.280/2009/6. számú ítéletével helybenhagyott - az alperest 9.246.020 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. A jogerős ítélet indokolása egyebek mellett rögzítette, hogy a társasházzal kötött közüzemi szerződésben a jogszabály rendelkezéseinek megfelelően megtörtént a távhőszolgáltatási díj épületrészenkénti megosztása, a felperes a díjat e megosztás szerint számlázta, a perbeli időszakban az ingatlan tulajdonosaként az alperest terhelte a díjfizetési kötelezettség, e kötelezettség teljesítése alól a 2002. november 1-től 2004. február 29-ig terjedő időszakra kiszámlázott 4.726.147 forint díjtartozás vonatkozásában sem mentesülhet, erre sem az üzlethelyiség tulajdonosváltása bejelentésének elmulasztása, sem az a körülmény nem szolgálhat alapul, hogy a perbeli időszakban a helyiséget nem az alperes üzemeltette.

Ilyen előzmények után a felperes a 2010. január 14-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban 2010. március 23-án előterjesztett keresetében az alperest közüzemi díjtartozás címén 7.390.630 forint és 2008. május 25-től a kifizetésig a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 387. §-ára, a 2005. évi XVIII. tv. (Tsz.) 3. § b) és g), a) pontjára, valamint 37. § (1) bekezdésére alapítva. A kereseti előadás szerint az alperes, mint a ... szám alatti társasházban lévő ... szám alatti ingatlanrész tulajdonosa az épület távhőellátására a társasházzal megkötött közüzemi szerződés alapján 2007. január 1-től 2009. november 30-ig terjedő időszakra kiállított, csatolt távhőszolgáltatási díj számlákat a kereseti kérelem szerinti összegben nem egyenlítette ki, fizetési kötelezettségének felszólítás ellenére sem tett eleget. A felperes által csatolt valamennyi számla az alapdíj alapjául szolgáló területmértéket 4.223 légm³-ben tünteti fel, a hődíj szorzótényezőjeként a 2007. január 1-től január 31-ig terjedő időszakra kiállított számlában 17,9343 %, 2007. február 1-től 18,0625 %, a 2007. augusztus 1. utáni időszakra kiállított számlákban pedig 24,6354 %.

Az alperes a per első tárgyalásán szóban előterjesztett ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte; az ellentmondásában foglaltakat fenntartva a felperes követelésének jogalapját és összezszerűségét is vitatta, azt állítva, hogy a felperesi számlák nagy része nem őt terheli, mert a korábbi tulajdonos és fogyasztó ... Kft. felé kiszámlázott összegeket tartalmaz, a kötelezettségnek az alperes nem jogutódja. Utóbb az alperes arra hivatkozott, hogy azért kéri a kereset elutasítását, mert a perbeli számlákat a felperes 4.223 légm³ alapulvételével állította ki, ezzel szemben csak 2.587 légm³-t vehetett volna figyelembe, mert az épületben több radiátor is leszerelésre került.

A per szünetelésének tartama alatt a felperes 2010. november 18-án kelt levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy a 2010. szeptember 16-án érkezett levelében kezdeményezett légtér-felmérés során a távfűtéssel ellátott légtér-fogatot 3.125 légm³-ben állapította meg, a változást először a 2010. december 22-i számlában veszi figyelembe és a továbbiakban ennek megfelelően számlázza a távhőszolgáltatási díjakat; a légtér-fogat-változásból adódó távhőszolgáltatási alapdíj különbséget a felmérést kezdeményező alperesi levél keltének időpontjáig, 2010. szeptember 10-ig rendező számlán jóváírásra kerül, ennél korábbi időpont a rendezésnél akkor vehető figyelembe, ha az alperes hitelt érdemlően, dokumentumokkal tudja bizonyítani a jelenlegi állapot korábbi kialakítását. A távhőszolgáltatási alapdíj különbséget a felperes a levélben foglaltaknak megfelelően az alperes javára jóváírta.

Az alperes 2011. január 6-án kelt levelében közölte a felperessel, hogy a 2010. novemberi felmérés szerinti légtér-fogat alapulvételével 2004. január 15-től tart igényt a kiszámlázott különbséget jóváírására.

A per folytatását követően a 2011. április 21-én megtartott tárgyaláson az alperes arra hivatkozással kérte a kereset elutasítását, hogy a számlák kiállításakor a felperes a 2010 novemberében megállapított 3.125 légm³ helyett 4.223 légm³-t vett figyelembe, annak ellenére, hogy a felmérés szerinti állapotot eredményező átalakítás már 2005-ben megtörtént. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltak szerinti tájékoztatás után 8 napos határidővel, mellőzés terhe mellett, a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére is utalva felhívta az alperest a 3.125 légm³ kialakítását eredményező munkák elvégzését igazoló bizonyítékai, bizonyítási indítványai előterjesztésére, továbbá a Pp. 139. §-a szerinti részletes érdemi ellenkérelme benyújtására.

A felperes 2011. május 26-án a keresetét módosítva az alperest 14.284.120 forint és 2009. április 8. napjától, mint középarányos időponttól a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni, arra hivatkozással, hogy az alperes a 2010. január és 2011. április közötti időszakban 6.893.490 forint összegben kiszámlázott távhőszolgáltatási díjat sem fizette ki.

Az alperes jogi képviselője útján 2011. június 10-én nyújtotta be ellenkérelmét és okirati bizonyítékait; azt állította, hogy a felperes az alapdíj és a hődíj tekintetében egyaránt téves adatok alapján állította ki számláit; abból eredően, hogy a felperes az alapdíjat 2004 júniusától 2010. december hónappal bezárólag 3.125 légm³ helyett 4.223 légm³ után állapította meg, 4.389.996,10 forint alapdíj túlszámlázás történt; annak következtében pedig, hogy a hődíjat a felperes 2002 áprilisától 2011. február hónappal bezárólag a közüzemi szerződésben rögzített 17,9344 %-tól eltérő szétosztási arány figyelembevételével határozta meg, 3.122.772,7 forint hődíj került túlszámlázásra, a mindösszesen 7.512.768,80 forint túlszámlázott összegre tekintettel a felperes követelése megalapozatlan. Arra az esetre, ha az elsőfokú bíróság a keresetet nem utasítaná el, a hődíjmegosztási arányszám vonatkozásában indítványozta a társasház perbevonását.

A felperes vitatta az alperes túlszámlázásra vonatkozó előadása, „az alperes beszámítási kifogása” megalapozottságát; arra hivatkozott, hogy az alperes nem bizonyította, mikor alakult ki a 2010. novemberi légtérfelmérés során rögzített állapot; a 2004. június - 2005. február közötti időszakra eső alapdíjak vonatkozásában elévülési kifogást is előterjesztett, hangsúlyozva azt is, erre az időszakra vonatkozóan a légtérfogat csökkenés tényét önmagában az alperes által csatolt szakvélemény is cáfolja, mivel későbbi időpontban keletkezett; a 2005. március és 2007. február közötti időszakra kiszámlázott alapdíj és a 2004. április, valamint 2006. december közötti időszak hődíja vonatkozásában a felek között korábban folyamatban volt perben született jogerős ítéletre hivatkozással állította, hogy ezen összegek a jelen perben már nem tehetők vitássá; a 2010. szeptember és december közötti időszak alapdíjai tekintetében a 2010 novemberében megállapított légtérfogat csökkenésből eredő különbözet a 2010. decemberi számlában beszámításra, jóváírásra került; a hődíj a társaság képviselője által közölt felosztási arányoknak megfelelően került felosztásra az épületrészek

tulajdonosai között, a felperes egyoldalúan nem jogosult a vele közölt arányszám módosítására, az arányszámmal kapcsolatos kifogásokat a felhasználó társaság tulajdonosi közösségén belül kell rendeznie az alperesnek; a felperes álláspontja szerint a csatolt okiratok, számlák bizonyítják azt, hogy az alperes részére a hődíj a közös képviselő által közölt arányszámnak megfelelően került kiszámlázásra.

Az alperes a módosított ellenkérelmében foglaltakat fenntartva vitatta a felperes elévülési kifogását, bejelentette, hogy a korábbi perben született jogerős ítélettel szemben perújítással élt.

Az elsőfokú bíróság 2011. június 21-én kelt 4.G.40.538/2011/10. számú ítéletével az alperest a felperes részére 14.284.120 forint és 4.891.639 forint után 2009. április 8-tól, valamint az ítéletben megjelölt további részösszegek után meghatározott időponttól a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező mértékű kamat, valamint 1.180.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 387. §-ában, a Tszt. 3. § b), e), g), ga) pontjaiban, 35. § (1) és (2) bekezdésében, 43. § (1) és (6) bekezdésében, 44. § (1) és (2) bekezdésében, továbbá a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. tv. (Tht.) 3.§ (1) bekezdésében foglaltakra utalva kifejtette, a perbeli esetben a közüzemi szerződés a felperesi szolgáltató és a társasház között jött létre, a társasház nevében kizárólag a közös képviselő tehet jognyilatkozatot, a közüzemi szerződés, illetve a tulajdonosi közösség jóváhagyását követően a díj szétosztási arányokat tartalmazó melléklet megváltoztatását is csak a közös képviselő kezdeményezheti, a szerződést csak a felek módosíthatják. Az alperes a jogszabályi rendelkezések és a szerződés értelmében díjfizetőnek minősül, a társasházi albetét tulajdonosaként sem a szerződésmódosítás kezdeményezésére, sem a szerződés módosítására nem jogosult. A díjszétosztási arányokat (légm³, fűtési százalék) a közüzemi szerződés rögzítette, az alperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján nem állapítható meg az, hogy a légm³ csökkenést eredményező munkálatok 2010. szeptember 16-át megelőzően mikor kerültek elvégzésre. A rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá azt az alperesi állítást, hogy a légtérfogat csökkenést eredményező átalakítást már 2004-ben végrehajtották volna, illetve az alperes által csatolt 2005. augusztusi keltezésű szakvélemény és a 2004. évi felperesi felülvizsgálati lap cáfolja ezt az alperesi állítást. Az alperes ellenkérelmében foglaltakat az elsőfokú bíróság a fentiekben túl azért sem találta megalapozottnak, mert a 2005. február és 2007. február közötti időszak alapidíjai, valamint a 2004. április és 2006. december közötti időszak hődíjai a felek között korábban folyamatban volt perben jogerősen elbírálásra kerültek, ítélt dolognak minősülnek, így utóbb már nem tehetők vitássá. Ugyanakkor a felperes által csatolt okirati bizonyítékok jogalapjában és összepszerűségében is alátámasztották a kereset megalapozottságát, ezért a tőke vonatkozásában az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta, a késedelmi kamat kezdő időpontját azonban a keresettől eltérően határozta meg akként, hogy a 2009. április 8-a előtt kiszámlázott összegeknél a számla esedékesség időpontját vette figyelembe. Egyebekben az elsőfokú

bíróság az alperes perben tanúsított magatartását akként értékelte, hogy az a per elhúzására irányult.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte a Pp. 252. § (2), illetve (3) bekezdésére hivatkozással. Korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva az alperes hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló iratokból kétséget kizáróan megállapíthatóan 2004. óta folyamatosan vitatja a tulajdonában álló épületrész távhőszolgáltatási díjának megállapításánál a felperes által alkalmazott légtérfogat mértéket, kifogásait azonban a felperes a távhődíj számlák kiállításakor nem vette figyelembe, a 2010. novemberi légtérfogat-felmérés során megállapított légtérfogat csökkenés pedig csak a 2010. szeptembertől decemberig terjedő időszakra kiállított számlák tekintetében került jóváírásra annak ellenére, hogy az épületrészben a bontási munkák 2004. április 14-ig elkészültek, a felperes és a társasház közötti közüzemi szerződés és annak melléklete téves adatokat tartalmaz. A felperes számlái nem a valós, mért értéken alapulnak, továbbá tévesek azért is, mert nem a közölt hőmennyiséggel számolt a felperes. A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan továbbá a felperesi számlakövetelés nagy része nem az alperest, hanem a korábbi használó ... Kft.-t terheli. A felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, annak ellenére, hogy e körben a bizonyítási teher ráhárult, nem indítványozta igazságügyi szakértő perbevonását az alperest terhelő fizetési kötelezettség összegének pontos meghatározása érdekében. Ugyancsak tévesen minősítette megalapozatlannak az elsőfokú bíróság az alperesi beszámítási kifogást, figyelemmel arra is, hogy az elévülés nem állapítható meg, egyébként a Ptk. 296. §-a az elévült követelés beszámítására is lehetőséget nyújt. Az elsőfokú bíróság továbbá jogszabálysértően mellőzte a társasház tájékoztatását a beavatkozás lehetőségéről, figyelemmel arra, hogy a társasháznak jogi érdeke fűződik a peres felek közötti per kimeneteléhez, mivel az alperes marasztalásának az alapja egy olyan szerződés, amelyet a társaság kötött a felperessel, és amelyben a véleményezés lehetőségét sem adta meg az alperesnek. Az alperes szerint az elsőfokú bíróság a perbeli magatartását is tévesen értékelte, ugyanis érdemi ellenkérelmét nem változtatta meg, mindvégig fenntartotta azon állítását, hogy a számlák nagy része a ... Kft.-t terheli, a későbbiekben emellett hivatkozott arra is, hogy a számlák nem valós, mért értéken alapulnak. Az alperes a felperes javára megítélt perköltség összegét eltúlzottnak találta, azt állítva, hogy az nem áll arányban a felperesi jogi képviselő perbeni tevékenységével.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, és a fellebbezést az alábbiak szerint megalapozatlannak találta.

Az alperesi fellebbezésben kifogásolt eljárási szabálysértéssel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A társasház perbehívását az alperes a felperesi kereset elutasításának hiányában, vagyis a per érdemére tartozó döntés eredményétől, mint feltételtől függően jelentette be, erre tekintettel az alperesi bejelentés nem minősül a Pp. 58. és 59. §-ában foglaltak szerinti határozott perbehívásnak. Ugyanakkor kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes az elsőfokú bíróság Pp. 141. § (6) bekezdése szerinti, a jogkövetkezményekre figyelmeztetés is tartalmazó többszöri felhívásában foglaltak ellenére csak jelentős késedelemmel tett eleget nyilatkozattételi kötelezettségének, ennek keretében a fentiek szerinti feltételes perbehívást is csak a 2011. június 10-én 9. sorszám alatt benyújtott beadványában terjesztette elő. Ilyen tényállás mellett az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem sértette meg az eljárási szabályokat, amikor anélkül hozott ítéletet a perben, hogy „a perbehívást” közölte volna a társasházzal, illetve hogy az alperest a jogszabályi rendelkezések szerinti perbehívás bejelentésére hívta volna fel.

Az ügy érdemére nézve a rendelkezésre álló adatok alapján az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a feleknek a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő előzetes tájékoztatása után lefolytatott bizonyítást követően a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, a perbeli adatokat, bizonyítékokat a maguk összességében a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte, és jogi következtetése is mindenben helytálló.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felek között korábban folyamatban volt perben született jogerős ítélettel elbírált hőszolgáltatási díjtartozás, mint „ítélt dolog” vonatkozásában megalapozatlannak találta az alperes ellenkérelmében előadottakat, figyelemmel arra, hogy a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében a korábbi ítélet anyagi jogereje kizárja, hogy a már elbírált hőszolgáltatási díjakat az alperes a jelen perben vitássá tegye.

A rendelkezésre álló adatokból kétséget kizáróan megállapíthatóan az alperest terhelő, a jelen per tárgyát képező távhőszolgáltatási díj meghatározása során a felperes az alapdíj és a hődíj vonatkozásában egyaránt a társasházzal megkötött közüzemi szerződésben foglalt szabályoknak megfelelően, a szerződés mellékletében rögzített, illetve a hődíj esetében a társasház képviselője által utóbb módosított adatok figyelembevételével járt el, és az így kiszámított díjat számlázta ki az alperes részére. Kétségtelen, hogy az alapdíj kiszámításának alapját képező légtérfogat mértéket az alperes 2004. óta folyamatosan vitatja. Ugyanakkor az alperes annak ellenére, hogy a perben a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatása az e körben ráháruló bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről megtörtént, felhívás ellenére sem terjesztett elő olyan bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt, amely alkalmas lett volna annak megállapítására, hogy a légtérfogatcsökkenést eredményező átalakításra ténylegesen mikor került sor. Az alperes ezért megalapozottan nem kifogásolhatja azt, hogy a 2010. novemberi légtérfogatmérés alkalmával megállapított légtérfogatcsökkenést a felperes csak a 2010 szeptemberétől decemberig terjedő időszakra kiállított számlák vonatkozásában írta jóvá. Az elsőfokú bíróság mindezekből következően az alapdíj és a hődíj vonatkozásában egyaránt helytállóan marasztalta az alperest a kereset szerint.

Az alperes a felperes javára megítélt perköltség összegét is megalapozatlanul vitatja, annak mértéke a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra és a felperesi jogi képviselő elsőfokú eljárásban végzett tevékenységére figyelemmel nem minősül eltúlzottnak.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alkalmazásával, az elvégzett jogi képviselői tevékenységre figyelemmel, mérsékelt összegben megállapított jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a Fővárosi Ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §- alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. február 28.

Dr. Bánki Horváth Mária s. k.,
a tanács elnöke

. Felker László s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró